

Byli jsme v Paříži

Přišlo to jako rána z čistého nebe.

Proděkan pro zahraniční styky JUDr. Jílek sdělil tělocvikářům, že jsou studenti, sportovci naší fakulty pozváni do Paříže. Kým? Pařížskou právníckou fakultou Jeana Moneta a to hned k pěti sportovním kláním. V kopané mužů a dále ve volejbale a basketbale mužů i žen.

Termín „Sportovních soutěží Jeana Moneta“, jak říkají francouzské pozice je už 26. – 28. 2. 1993, máme tedy skoro měsíc a půl na přípravu.

A tak se naše slavná cesta začala vlastně už v lednu. To jsme ještě netušili jaké souznění zájmů bude zapotřebí. Báječ-

ná vstřícnost vedení fakulty, stejně jako akademického senátu (také finanční), nadšení studáci a samozřejmě tělocvikáři. „Pak už je to brnkačka“, jak říkávají studenti. A také byla.

Až na tu zoufalou cestu s porouchaným kolem rektorátního autobusu a s osmihodinovým zpožděním našeho příjezdu do Paříže.

Ale to už tady byla sobota 27. 2. a naši zlatí hoši nastupují v 10.⁰⁰ hodin proti Francouzům v dešti na rozbahněném trávníku. Moc pěkné utkání to bylo. Stále jsem se našim francouzským přátelům snažil vysvětlit svoji bídnou francouzštinou, že utkání je velmi vyrovnané. Moc hezky

se mi to vysvětlovalo. Vyhráli jsme 6 : 0. Po obědě prohlídka Paříže autobusem a zastávky u Invalidovny a samozřejmě u Eiffelovy věže. Ach, ta Paříž! Je pořád krásná i když leje, princezna jedna nad Seinou.

Sportovní kolotoč pokračoval neúprosně podle programu. Odpoledne naši chlápci vítězí i ve volejbale a vítězí fotbalisté v pití piva na tribuně. A je tu večer. Vyrážíme na domluvenou projížďku lodí po Seině. Všechny památky svítí, oči nám svítí, Nottre-Dame svítí a my od něho ještě vyrážíme na dvouhodinovou noční procházku Paříží. Potkáváme se

na bulváru Saint-Michail a broukáme si známou píseň „Mám v kapse jeden frank“. Ve čtyři hodiny ráno jsme už všichni v posteli.

Čeká nás další perný den. Musíme být zítra, vlastně už dneska, svěží.

A taky jsme, naše děvčata vyhrávají volejbal, a pak odjíždíme do další sportovní haly. V basketbalu vysoko porážíme slíčnou Francouzky, kterým se během utkání míč zarputile vyhýbá. S chlapci je to určitě jinak. Přesto jsou smutné. Snažím se je utěšit, ale je to marné. Svěřují se mi, že by chtěly mít také povinnou tělesnou výchovu jako mají naše děvčata na osvětlené právnické fakultě MU v Brně, prý by hrály určitě lépe.

Plně chápu jejich zármutek. Dávám jim alespoň vzdálenou naději.

„Naše země nemá zatím ještě dost prostředků, aby chom vám mohli pomoci“.

Zbývá poslední klání.

Basketbal mužů. A je to utkání opravdu vyrovnané, nebo spíš skoro vyrovnané, zkrátka nervák. Publikum báječné, matč jak má být. Francouzi ozdobili svůj tým tmavými hochy a hráči, kteří se s míčem vídají ve svých basketbalových klubech. Naši začali hrát skvěle, až když pocho- pili, že nemusí vyhrát. Pak doťahovali i ztráceli, diváci šleli. Prohráli jsme těsně, zaslouženě, na úrovni a vlastně jenom v jediném utkání z pěti.

A je tu slavnostní závěr turnaje, krásné loučení s našimi francouzskými přáteli, kteří se o nás tak vzorně starali. Loučí se s námi děkan pařížské právnické fakulty projevem plným optimismu a víry v integrovanou Evropu, kterou spoluvytváříme i naším sportovním utkáním.

Díky naší nepostradatelné překladatelce paní Mgr. Marii Šedové mám tu čest přecíst francouzky

přesně to, co si myslím česky a také pozvat Francouze na příští rok do Brna.

Pak ještě dostáváme různé poháry a suvenýry. Odpovídáme podobně s vědomím, že české broušené sklo v pracovně francouzského děkana hanbu nedělá. A nakonec ještě pohostění ve sportovní hale a hurá ještě před odjezdem s francouzskými kamarády na Montmarteru. Paříž nám leží u nohou. Svítí, bliká a září, jako když jsem tady stál naposledy před moc a moc lety.

Vzpomínám na slova francouzského děkana Jean-Cloude Mascleta. „Nemůžeme čekat na politiky, až nám sjednotí Evropu, musíme to udělat sami.“

Škoda, že jsme si to neřekli všichni v Evropě před dvaceti léty. Bylo by mi teprve dvacetsedm let. A nebo raději už mnohem mnohem dříve.

Jan URVÁLEK